

fremlægge én europæisk vision. Vi andre – jeg og SF – er faktisk dybt optaget af spørgsmål som: Kan vi løse fattigdomsproblemet, der eksisterer i Europa? Kan vi skabe en sikkerhed mod folk, der vandrer? Kan vi skabe en sikkerhed mod sociale eksplosioner i Europa? Kan vi skabe en miljømæssig bæredygtig udvikling i Europa?

Kl. 14.10

Det er sådan nogle visioner, jeg er optaget af. Og jeg synes egentlig, det er ganske sigende, at hr. Kristian Thulesen Dahl er i stand til både i sin tale og i de mange korte bemærkninger, hvis han har nogle europæiske visioner, så i hvert fald at holde dem fuldstændig skjult for offentligheden.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Lars Barfoed, som spørger, om det er forbigået min opmærksomhed, at virksomhederne jo selv bestemmer, hvem de vil ansætte. Jamen det er sådan set ikke det, jeg – synes jeg – problematiserer. Det, jeg problematiserer, er spørgsmålet om, hvorvidt virksomhederne får – for nu at sige det på rent dansk – lønpressere som valgmulighed. Altså om vi får så stor en indstrømning af folk udefra, der ønsker at byde sig til over for de danske virksomheder, at de reelt kommer til at virke f.eks. som lønpressere over for danske lønmodtagere i dag.

Jeg synes, det er noget, som flere herinde burde tage alvorligt frem for blot at forsøge at skyde den debat til hjørnespark. Så vil det jo vende tilbage som en boomerang, som det jo vil være, hvis problemerne viser sig på et senere tidspunkt. Vi har et notat fra den tidligere regering, der rent faktisk siger, at der er noget her, man skal være opmærksom på. Men her under denne her debat, umiddelbart før vi skal overtage formandskabet, er aftaler åbenbart – om de er stiltende eller ej – ikke noget, man skal diskutere særlig meget. Det synes jeg er bedrøveligt.

Så må jeg sige til hr. Claus Larsen-Jensen, som spørger, om det ikke er sådan, at uanset hvad, så vil Dansk Folkeparti sige nej til udvidelsen. Det er jo ikke det, jeg har formuleret, og det er jo heller ikke det, vi mener. Det, vi siger, er, at der er en række sten på vejen, der må vendes. Der er nogle ting, der må løses. Der er nogle ting, der må ordentligt belyses.

Der drejer det sig altså ikke kun om at kunne se store forblommede europæiske visioner. Der drejer det sig også om helt jordnært at kunne tage opgaven med at spørge, hvordan det her

påvirker den danske befolkning, på sig, og nogen må jo sige det. Frem for alene at holde forblommede europæiske taler om store visioner i festlokaler må man helt jordnært spørge, hvordan vi forholder os til det her ud fra, hvordan det påvirker den danske befolkning.

Der vil jeg også sige til hr. Søvndal, som nu roser mig for tredje gang – og tak for det, jeg beklager, at hr. Søvndal ikke har flere korte bemærkninger, så jeg kunne få mere ros – at hr. Søvndal da fuldstændig forbigår, hvis det endelig skulle være nu, hvor det er den sidste runde med hr. Søvndal i den her omgang, visionen om et fredeligt demokratisk Europa, et folkeligt, fredeligt, demokratisk Europa.

Når jeg snakker om demokrati, når jeg snakker om folkestyre, når jeg snakker om folkeafstemninger, så handler det jo lige præcis om at sikre, at vi også om 10, 15, 50, 100 år har et Europa, der hviler på befolkningernes ønsker og ikke alene på politikernes ønsker.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Lars Barfoed som ordfører.

Lars Barfoed (KF):

Danmark overtager formandskabet i Den Europæiske Union på et afgørende tidspunkt i Europas historie. Vi står over for en udvidelse af medlemskredsen i EU fra de nuværende 15 til i første omgang 25 medlemmer. Det betyder, at en lang række af de øst- og centraleuropæiske lande nu bliver en del af Den Europæiske Union. Det er en skelsættende, historisk milepæl i den europæiske udvikling.

I det ene århundrede efter det andet har vi set Europa blive hærget af krige de europæiske lande imellem. Alene i forrige århundrede har der været to store verdenskrige. Dertil kommer de regionale krige og borgerkrige. Senest har vi oplevet tragedien udspille sig for fuldt blus i det tidligere Jugoslavien.

Det var netop for i lyset af erfaringerne fra Anden Verdenskrig at hindre fremtidige krige europæerne imellem, at fremsynede statsmænd satte sig for at skabe det europæiske fællesskab. I dag er vi 15 medlemmer i det, der nu hedder Den Europæiske Union, og nu står vi forhåbentlig over for, at de fleste af de lande, der i mange år efter Anden Verdenskrig var isolerede fra den frie verden, og hvis borgere levede under et kommunistisk diktatur, nu efter at have fået deres frihed tilbage også bliver en del af Den Euro-